

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 796/2023
06.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Владимира Рајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.402/20 од 09.02.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.153/23 од 04.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 06. септембра 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Владимира Рајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.402/20 од 09.02.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.153/23 од 04.05.2023. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К бр.402/20 од 09.02.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 86. у вези члана 78. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилима „Д“ категорије, у трајању од четири месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара, те на накнаду трошкова кривичног поступка суду у износу од 120.110,00 динара, и накнаду трошкова тужилаштву на име извршених вештачења у износу од 87.250,74 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.153/23 од 04.05.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА и Основног јавног тужиоца у Зрењанину, а пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.402/20 од 09.02.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Владимир Рајић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да се у радњама окривљеног не стичу битни елементи предметног кривичног дела, обзиром да у конкретном случају „недостаје опис умишљаја и свесног нехата окривљеног у односу на основно дело и тежу последицу“.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени овога суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Чланом 289. став 1. КЗ, прописано је да ће се учесник у саобраћају на путевима који се не придржава саобраћајних прописа и тиме тако угрози јавни саобраћај да доведе у опасност живот или тело људи или имовину већег обима, па услед тога код другог наступи лака телесна повреда или проузрокује имовинску штету која прелази износ од 200.000,00 динара, казнити затвором до три године.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је критичном приликом управљао својим путничким моторним возилом под дејством од 1,06 мг/мл алкохола у крви, противно одредби члана 187. став 2. и став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, због чега није био способан за безбедно учествовање у јавном саобраћају, и противно одредби члана 82. Закона о безбедности саобраћаја на путевима није држао безбедно одстојање од возила које се креће испред њега, тако да може благовремено да

успори или се заустави ако се возило испред њега успори или заустави, услед чега је предњим делом возила налетео на задњи део путничког моторног возила којим је управљао оштећени који се кретао у истом смеру испред окривљеног, те је возило оштећеног од силине удара одбачено и предњим делом налетело на задњи део заустављеног путничког моторног возила „Форд ...“ које је услед силине ударца ударило у моторно возило марке „Даеву“, а у којој саобраћајној незгоди је оштећени ББ задобио лаке телесне повреде у виду истегнућа вратне и слабинске кичме. У изреци је наведено и да је окривљени критичном приликом био свестан да управљајући возилом на описани начин може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност тело људи, али је на то пристао, при чему је олако држао да до телесних повреда неће доћи, а услед чега је код другог наступила лака телесна повреда, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.

По оцени овога суда, у описаним радњама окривљеног АА стичу се сва битна обележја кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ, због ког је оглашен кривим правноснажном пресудом, и то како субјективна обележја, која се тичу урачунљивости и евентуалног умишљаја у односу на радњу окривљеног која се састоји у непридржавању саобраћајних прописа, тако и опис свесног нехата у односу на последицу која је наступила критичном приликом у виду лаких телесних повреда које је оштећени задобио.

Стога је Врховни суд, налазећи да нижестепеним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу одбио као неоснован.

У осталом делу, поднети захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

У преосталом делу захтева, бранилац окривљеног истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које повреде је подношење овог ванредног правног лека дозвољено преко бранилаца, због повреде закона.

Међутим, у вези са овом повредом закона, бранилац у суштини оспорава налаз и мишљење судског вештака Славка Миловановића, јер по оставу одбране, наведени вештак „нема знање из области машинске технике о чему се изјаснио“, закључујући при томе да је првостепена пресуда заснована искључиво на овом налазу, а којим наводима, дакле, указује на погрешну оцену доказа, из ког разлога није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Поред тога, у вези са истом повредом закона, бранилац истиче да првостепени суд у својој пресуди не даје довољно аргументоване разлоге због чега је прихватио само налаз вештака Славка Миловановића, а не и налазе друга два вештака – Хајду Марија и Саше Стојишина, којим наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која такође не представља разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни првни лек, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је поднети захтев одбијен као неоснован, те на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић